

сме станали равни. Мигаръ паши, везири, султани сж съ двѣ глави? мигаръ скжпитѣ имѣ дрехи и всевъзможнитѣ накачени по тѣхъ дрънкалки ги въздигатъ въ очитѣ на разбранитѣ хора? Това сж отживѣли идеи!.. Една и сжща, ама една и сжща! кръвъ тече въ жилитѣ на най-изтънчения аристократъ и на най-бѣдня робъ. Ако е нужно, трѣбва да има такова дѣлене между хората: на самостоятелни и лакеи, на нравствени и безнравствени, на честни и вагабонти!.. Сега въ напрѣдналитѣ, конституционни държави не се гледа родъ, богатство, а — честностъ и способностъ. И най-бѣдниятъ и отъ най-доленъ родъ може да стане министъръ, стига да е способенъ. По нѣкои мѣста, дѣто хората сж приготвени за по-голѣма свобода, царъ, кралъ се избира отъ гражданинѣ, само че го наричатъ друго-яче!.. На, вижъ Турция!.. Отъ що пропадна? Отъ устарѣлитѣ ѝ наредби!.. Сега вече държави съ такъвъ строй или загинаватъ, или се прѣобразуватъ. И чудното е туй: много едноврѣмешни диви страни извънъ Европа иматъ сега най-либерални управления!..

Отдавна Бойковски не бѣ нахълтвалъ въ сферата на тия трѣзви мисли. Това бѣше негова нѣкогашна пѣсенъ, неговото „вѣрую“. Нѣкога, той тѣй убѣдено мислѣше и грѣмогласно проповѣдваше на всеуслишане, но откакъ се ожени, измѣни своя възгледъ по много въпроси. Сега всичко туй бѣше по-вече самохвалство.

— А бе, джанъмъ — го прѣкъсна дѣдо Генко — това, да речемъ, хубаво, и азъ го харесвамъ!.. Ехъ, даде Господъ и отъ нашитѣ българи да ставатъ наши... Наша по нашему значи министъръ, а?

— Собствено, думата не е българска, но...

— ... ама и нашитѣ министри, — паши, кайшъ, много просто си ходятъ. Да го срѣщнешъ изъ пѣтя, не можешъ го позна ки? Пакъ и повечето хора, гледашъ, го отминуватъ, безъ да искатъ да знаятъ, министъръ ли е, какво е? Та и него е малко грижа за това: върви си изъ пѣтя, сгърналъ ржцѣ като всѣки човѣкъ, срѣщне нѣкого, засмѣе се, сирѣ се и се заприкаже. Да ти разправа една работа: миналата година, есенесъ, бѣха ни викали за ша а ти нѣколко души съ призовки, въ каса-